

налістики. Москва: Спарк, 2003. Вып. 4 (8). С. 29.

4. Лушечкина М.А. О направлениях, задачах и понятии криминалистического изучения личности. *Вестн. Моск. ун-та.* 1999. № 3. 128 с.

5. Жбанков В.А. Человек как носитель криминалистически значимой информации. Москва: УМЦ при ГУК МВД РФ, 1993. 149 с.

6. Ермолович В.Ф. Криминалистическая характеристика преступлений. Минск: Амалфея, 2001. 304 с.

7. Расследование отдельных видов преступлений: учебное пособие под ред. В.И. Комиссарова. Саратов: Изд-во Саратовской гос. акад. права, 2003. 232 с.

8. Глазырин Ф.В. Личность обвиняемого и тактика следствия // Ленинский принцип неотвратимости наказания и задачи советской криминалистики. Свердловск: Изд-во Свердл. юрид. ин-та, 1972.

9. Саїнчин О.С. Розслідування умисних вбивств: теорія та практика: монографія. Одеса: СПД Бровкін О. В., 2012. 408 с.

10. Малыгина Н.И. Личность преступника как объект исследования в криминалистике. *Следователь.* 2004. № 8. С. 27.

11. Цыркун С.А. Выявление и расследование преступлений, связанных с содержанием притонов для занятия проституцией: автореф. дис. ... канд. юрид. наук. Москва: Московская гос. юрид. акад. 2004. 21 с.

12. Кашкаров О.О., Шигонін О.Б. Алкоголізм та наркоманія як фактор детермінації вбивств з сексуальних мотивів. *Форум права.* 2010. № 4. С. 453-457.

Надійшла до редакції 21.06.2018

SUMMARY

Mrochko R.M. Offender's identity as a element of forensic description of pimping. The author has exposed the identity of the offender as an element of forensic characteristics of the pimping. It is established that a set of certain data about the typical features of the subject of the crime allows the investigator: 1) to conduct effective first-rate investigative (search) actions; 2) promptly promulgate investigative versions; 3) make the most probable portrait of the pimp; 4) identify the entire structure of the criminal group; 5) narrow the range of searches of suspects; 6) to prevent a possible counteraction to the investigation; 7) to solve a number of other tasks of pre-trial investigation.

The typical signs of the criminal's personality are analyzed by generalizing information about his social, physical, biological, economic, moral and demographic characteristics. It is proved that these properties are closely interconnected and directly affect the formation of a criminalistic portrait of the perpetrator.

It is stressed that pimping is often organized by organized groups that have a certain structure and consist of: a) the organizer of the group (pimp); b) persons providing intimate services (prostitutes); c) persons who hold debauchery (homeowners, administrators); d) auxiliary personnel (drivers, guards); e) corrupt representatives of law enforcement agencies that cover the criminal activity.

Keywords: forensic characteristic, offender's identity, prostitution, pimping.

УДК 343.985

Цибенко О.С. ©

здобувач

(Дніпропетровський державний
університет внутрішніх справ)

DOI:10.31733/2078-3566-2018-3-162-167

КРИМІНАЛІСТИЧНА ХАРАКТЕРИСТИКА ОСОБИ ЗЛОЧИНЦЯ, ЩО ВЧИНЮЄ НЕЗАКОННІ ЗАВОЛОДІННЯ АВТОМОБІЛЯМИ ШЛЯХОМ ПОДОЛАННЯ СИСТЕМ ЗАХИСТУ

Досліджено криміналістичну характеристику особи злочинця, що вчинює незаконні заволодіння автомобілями шляхом подолання систем захисту.

У результаті узагальнення думок вчених попереднього вивчення кримінальних проваджень, дослідження предмета посягання, обстановки, способів та слідової картини незаконних заволодінь автомобілями, вчинених з подолання систем захисту, дозволило нам сформулювати характеристику особи злочинця.

Ключові слова: криміналістична характеристика злочину, незаконне заволодіння автомобілем, особа злочинця, система захисту.

Постановка проблеми. Криміногенна ситуація, яка склалася в країні на сьогоднішній день, характеризується якісно новими видами вчинення злочинів, що становлять

© Цибенко О.С., 2018

підвищену суспільну небезпеку. Численні випадки незаконного заволодіння транспортними засобами створюють умови для недовіри громадян до принципів захисту майна від протиправних посягань.

Підвищення ступеня активності кримінальних сфер у суспільстві щодо незаконних заволодінь автомобілями шляхом подолання систем захисту обумовлено рядом факторів, одним із яких є недостатній криміналістичний аналіз осіб.

Зазначені обставини визначають необхідність і своєчасність досліджень у цій сфері.

Аналіз публікацій, в яких започатковано розв'язання даної проблеми. Аналіз наукових досліджень вітчизняних вчених (В.П. Бахіна, О.М. Брисковської, В.О. Гапчича, Ю.Ф. Іванова, А.О. Карабанова, О.В. Карася, В.М. Ковбаси, П.П. Луцюка, В.А. Мисливого, Б.Ф. Мицака, О.О. Мороза, А.О. Михайличенка, О.В. Карася, С.Є. Петрова, Н.О. Поповой, Д.А. Патрелюка, І.В. Пшеничного, Є.В. Скрипи, Д.В. Стрельченка, О.Л. Христова, Р.В. Щупаківського, В.В. Ємельяненка та ін.), що були проведені після набуття незалежності України, свідчить про відсутність достатніх теоретичних розробок щодо криміналістичної характеристики незаконних заволодінь автомобілями.

У зв'язку із цим багато теоретичних і практичних питань, які стосуються особливостей розслідування незаконних заволодінь автомобілями, вчинених з подолання систем захисту, з огляду на характеристику осіб, які їх вчинюють, залишилися поза увагою вчених, що вимагає від сучасних дослідників розв'язання цієї проблеми.

Метою даної статті є криміналістичний аналіз особи злочинця, що вчинює незаконні заволодіння автомобілями шляхом подолання систем захисту.

Виклад основного матеріалу. Дані, які складають найбільш вірогідний портрет злочинця, у подальшому дозволяють слідчому звузити коло пошуку підозрюваних, здійснити висунення та перевірку оперативно-розшукових і слідчих версій, спрогнозувати тактику поведінки імовірного злочинця, вирішити низку інших проблем досудового розслідування.

Загальні теоретичні пізнання про особу злочинця, починаючи з наукових досліджень Чезаре Ломброзо, дали можливість сформувати класифікаційні системи даного елемента криміналістичної характеристики. Зокрема, зазначений вчений виділив такі їх категорії: 1) природжені злочинці; 2) злочинці внаслідок божевілля; 3) психопати та інші особи з психічними аномаліями; 4) злочинці із пристрасті; 5) звичні злочинці [1, с. 140].

Автор наукової категорії «криміналістична характеристика злочинів» О. Н. Колесніченко зазначив, що особа злочинця є поняттям широким, охоплює складний комплекс ознак, що його характеризують, у тому числі його моральний та духовний світ, взаємодію із соціальними та індивідуальними життєвими умовами, які певною мірою вплинули на вчинення злочину [2]. П. С. Дагель розуміння науково-теоретичної категорії «особистість злочинця» визначив так – це сукупність соціально-політичних, психічних і фізичних ознак особи, яка вчинила злочин, що має кримінально-правове значення [3, с. 15]. Продовжуючи дослідження цієї складової криміналістичної характеристики крізь призму її розуміння як особистість злочинця І.М. Даньшин визначив останню як сукупність істотних і стійких соціальних ознак і соціально зумовлених біопсихологічних особливостей індивіда, які об'єктивно реалізуються у вчиненому конкретному злочині (злочинах) під вирішальним впливом негативних обставин зовнішнього середовища, що додають учиненому діянню характер суспільної небезпеки, а винній особі (даному індивіду) – властивості суспільної небезпеки, у зв'язку з чим вона й залучається до відповідальності, передбаченої кримінальним законом [4, с. 117-126].

Окремі наукові досягнення дають можливість розглядати цей елемент криміналістичної характеристики злочину з точки зору різниці розуміння таких понять як «особа» та «особистість». Так, М. М. Майстренко говорить про те, що дані поняття не виключають одне одного. Утім, різняться за змістовною частиною, відрізняючись кількістю ознак. Поняття «особистість» є ширшим, таким що охоплює, окрім соціальної сутності, ролі індивіда у соціумі, численні грані людської індивідуальності, внутрішній світ (духовну складову). Термін має психологічне забарвлення, спонукаючи встановити внутрішні потреби, мотиви, переконання, установки конкретної особи. Уживання його є доцільним у конкретних випадках, при складанні портретів злочинців [5, с. 11].

На наш погляд, слід погодитися з думками М. Т. Ведерникова про те, що у розробці криміналістичної характеристики особи злочинця досить важко виділити інформацію, що має суто криміналістичне значення, оскільки особа – єдине цілісне явище, всі

сторони якого взаємопов'язані і взаємообумовлені [6, с. 76]. Це пояснює міжнауковий взаємозв'язок правових наук, оскільки криміналістика черпає дані про особу злочинця переважно з кримінології, кримінального права, психології, фізіології та у зворотному порядку постачає суміжним галузям знань свої наукові рекомендації, що відбивають специфіку деяких сторін особи злочинця в механізмі вчинення злочину, способі слідоутворення [7, с. 69].

Слід зазначити, що у структурі криміналістичної характеристики злочинів, яка спрямована на систематизацію вагомої для розслідування інформації щодо певної групи злочинів, отриманої на підставі аналізу матеріалів кримінальних справ, дані про особу злочинця мають не лише криміналістичний характер. Правознавці використовують ці знання для вирішення питань кваліфікації злочинів, кримінологи – для вирішення проблем їх профілактики, а криміналісти – для організації процесу розкриття та розслідування злочинів [8, с. 41].

Сучасні автори під час дослідження особи злочинця, котрий вчинює окремі види злочинів, виходять переважно з вікових, соціально-демографічних, морально-психологічних і інших подібних особливостей, що характеризують ту чи іншу особу [9, с. 29-33]. Крім того, В. Ю. Шепітько вказує, що особа злочинця має певні дані демографічного характеру, деякі моральні якості та психологічні особливості [10, с. 258]. В той же час М. Ю. Валуйська у контексті досліджуваної проблематики пропонує розглядати особу злочинця за такими критеріями: домінуючі інстинкти; умови соціалізації (особливо ранньої); темперамент; інтелект; вольові якості; мотивація злочину (в тому числі ступінь віддаленості від умовної психологічної норми рушійних сил конфлікту, що знайшов своє вирішення у вчиненні вбивства); суб'єктивна кількість зусиль, прикладених для досягнення злочинного результату (фізичних, інтелектуальних, психологічного навантаження з подолання психологічних бар'єрів); ступінь підготовленості вбивства [11, с. 140].

На підставі аналізу сучасної криміналістичної характеристики незаконних заволодінь автомобілями, вчинених з подоланням систем захисту, можна дійти висновку про наявність стійкої тенденції до формування (створення) і тривалої злочинної діяльності організованих груп, які вчиняють зазначені злочини. Це, у свою чергу, додатково обґрунтовує пропозицію виділення організованої групи як окремого елемента криміналістичної характеристики злочинів, що досліджуються.

Злочинна діяльність організованої групи становить підвищену суспільну небезпеку, адже вона об'єднує зусилля декількох осіб і спрямовує їх на досягнення злочинних наслідків, які, як правило, є більш істотними, ніж ті, що могли бути спричинені діями однієї особи за таких обставин. Так, члени організованої групи, діючи в умовах ризику, усвідомлюють підтримку один одного й розраховують на неї. Це дає їм змогу наважитися вчинити більше суспільно небезпечне діяння з метою отримання найбільшого прибутку від злочинної діяльності. Крім того, в організованій злочинній групі збільшуються можливості щодо приховування злочину та його слідів, так само як і рівень захищеності її учасників від викриття та притягнення до кримінальної відповідальності.

Отже, особа злочинця – це широке і змістовне поняття, яке виражає соціальну сутність злочинців різних типів, тобто складний комплекс характерних ознак, зв'язків, відносин, моральних і духовних особливостей, які розглядаються в розвитку, у взаємодії із соціальними та індивідуальними життєвими умовами і в тому чи іншому вимірі визначають вчинення злочину.

Узагальнюючи наукові погляди вчених (О.О. Ексархопуло, Н.Т. Ведерніков, О.Н. Колесніченко, О.В. Лускатов, М.П. Яблоков, Т.О. Сєдова) щодо визначення ознак особи злочинця, можна зазначити, що усю інформацію щодо нього доцільно поділяти на таку, що індивідуалізує (біографічні дані, дані щодо матеріального стану, стану здоров'я та психологічних особливостей) й таку, що характеризує особу (у суспільно-виробничому, суспільно-політичному, суспільно-побутовому аспекті). Така класифікація повинна мати: біографічні дані: прізвище, ім'я, по батькові; дата та місце народження; національність, громадянство, місце проживання; освіта, спеціальність, стаж роботи; сімейний стан, склад родини; попередня судимість тощо; дані про матеріальний стан: загальний прибуток і житлові умови сім'ї; їх працевлаштування та ступінь працездатності, заробітна плата; умови життя та виховання в сім'ї (для неповнолітніх) тощо; відомості про стан здоров'я й психологічні особливості: загальний стан здоров'я; фізичні недоліки; наявність стійкої хвороби, групи інвалідності; дані про характер, темперамент, вольові та емоціональні властивості тощо; суспільно-виробнича характеристика: термін

роботи або навчання в певному місці; ставлення до такої діяльності, товаришів по роботі (навчанню); участь у громадському житті; наявність дисциплінарних або громадських стягнень та заохочень тощо; суспільно-політична характеристика: членство у політичній партії, молодіжній, громадській організації; участь у виборчих компаніях, збройних конфліктах; наявність нагород та почесних звань тощо; суспільно-побутова характеристика: взаємовідносини в родині; спосіб життя та коло знайомих; вживання алкоголю; відносини з сусідами; участь у громадській роботі за місцем проживання; наявність адміністративних або громадських стягнень тощо; ставлення до скоєного та поведінка в ході слідства: ціннісні орієнтири особистості; мотиви та мета скоєння злочину; наявність сп'яніння при вчиненні злочину тощо. Зважаючи на те, що криміналістичну характеристику розглядають як робочий інструментарій здійснення процесу розкриття та розслідування злочинів, своєрідний орієнтир, на який потрібно рівнятися при вирішенні конкретних слідчих завдань, висуненні версій, треба вказати, що зазначена класифікація виходить за межі окреслених цілей та дозволяє вирішувати значно ширші задачі й не тільки ті, що стосуються встановлення особи злочинця чи вирішення окремих напрямків розслідування, тож лише частина з них безпосередньо стосується досліджуваної категорії [12, с. 29-30].

Аналіз вказаних вище позицій науковців дозволяє виділити найчастіше виокремлювані ними ознаки, що складають систему, за якою може здійснюватися опис особи злочинця як елемента видової криміналістичної характеристики. На нашу думку, її варто сформулювати так: фізичні та біологічні, соціальні та демографічні, окремі моральні якості та психологічні особливості, певні знання й навички та злочинний досвід.

Аналіз оперативної-розшукової та слідчої практики дозволяє визначити категорії осіб, які можуть представляти оперативний інтерес у протидії розглядуваним злочинам. До даних осіб можна віднести таких:

- раніше засуджені або ті, що притягувалися до відповідальності за вчинення незаконних заволодінь транспортними засобами;
- особи, що були засуджені за крадіжки, грабежі, розбійні напади, хуліганство, які мають власні транспортні засоби або навички управління ними;
- молоді люди, які входять до груп антигромадського спрямування та групуються на основі підвищеного інтересу до транспортних засобів;
- особи, які неофіційно займаються ремонтом, переобладнанням автомобілів, а також займаються придбанням та перепродажем запчастин до них;
- професійні водії або ті, службова діяльність яких була пов'язана з ТЗ (автомеханіки, автослюсарі та інші), якщо їхній спосіб життя та антигромадська поведінка дозволяють зробити висновок про можливість вчинення ними таких злочинів [13, с. 58].

Досліджуючи особу злочинця, що вчиняє незаконні заволодіння, В.В. Лютий констатує, що переважна більшість з них – чоловіки. За даними вивчених кримінальних проваджень загальний вік складає 18–47 років (найчастіше 27–42 роки). Вікова категорія безпосередніх виконавців (співвиконавців) становить від 24 до 35 років [14].

Здебільшого злочинці старшої вікової категорії (35–45 років), які вчиняють зазначені злочини, більш обізнані із сучасними технологіями протиугонних систем, мають необхідне технічне обладнання подолання системи захисту автомобіля, не зловживають спиртними напоями та наркотичними засобами, дисципліновані.

Окрім того, оцінюючи їхній професійний рівень, слід зазначити, що вони, як правило, є більш підготовленими та майстерними, ніж молодші члени організованої групи, яким ще бракує злочинного досвіду. Крім того, введення сучасних електронних охоронних автомобільних приладів обумовило потребу безпосередніх виконавців незаконних заволодінь автомобілями у спеціальних знаннях. Як наслідок, кількість осіб, які мають середню або вищу освіту, збільшилася майже вдвічі у порівнянні зі статистичними даними минулих років.

Окрім того, за даними узагальнення кримінальних проваджень, більшість злочинців є місцевими, що мешкають у власному житлі, а за його відсутності – у родичів, співмешканців чи друзів.

Організовані групи зазначеної категорії можуть мати у своєму складі як дорослих, так і неповнолітніх її учасників. На частку організованих груп, що включають у себе тільки неповнолітніх, припадає лише 1 % від загальної кількості вивчених справ.

Викрадення автомобілів переважно ніколи не вчиняється одноособово, а найбільше кількісний склад злочинного угруповання має від 3-х до 5-х осіб.

Типова структура організованої групи, що займається незаконним заволодінням автотранспортних засобів, складається із таких осіб:

- лідер (організатор) організованої групи;
- особи, що спеціалізуються виключно на незаконному заволодінні автомобілями (безпосередні виконавці, співвиконавці);
- особи, які транспортують викрадені автомобілі до місця схованки або продажу (передачі);
- фахівці з технічного переобладнання, перефарбування, зміни номерів вузлів та агрегатів, видалення маркувань викрадених автомобілів;
- особи, що здійснюють збут викрадених автомобілів;
- особи, що здійснюють підбір відповідного автомобіля для вчинення злочинного посягання [14].

Висновок. У результаті узагальнення думок вчених попереднього вивчення кримінальних проваджень, дослідження предмета посягання, обстановки, способів та слідової картини незаконних заволодінь автомобілями, вчинених з подоланням систем захисту, дозволило нам сформулювати характеристику особи злочинця.

Так, особа злочинця – переважно це чоловік у віці 18–47 років; місцевий, який мешкає у власному житлі, а за його відсутності – у родичів, співмешканців чи друзів; неодружений; не судимий; не працює і не навчається, але у разі зайнятості виконує роботу, що не потребує високого рівня освіти; на обліку у нарколога та психіатра не перебуває.

Бібліографічні посилання

1. Ломброзо Ч. Преступление. С.-Петербург: Изд-во Н.К. Мартынова, 1900. 140 с.
2. Лисиченко В.К., Гончаренко В.И., Салтвский М.В. Советская криминалистика. Методика расследования отдельных видов преступлений. Киев: Вища школа. Головное изд-во, 1988. 340 с.
3. Дагель П.С. Учение о личности преступника в советском уголовном праве. Владивосток: Изд-во Дальневост. ун-та, 1971. 267 с.
4. Данышин И.Н. К вопросу о понятии личности преступника // Проблемы социалистической законности: Респ. межвед. науч. сб. Москва, 1980. Вып. 6. С. 117–126.
5. Майстренко М. М. Кримінологічна характеристика та попередження органами внутрішніх справ злочинів проти громадської безпеки, предметами яких є зброя, бойові припаси та вибухові речовини: автореф. дис. ... канд. юрид. наук: 12.00.08. Львів, 2010. 20 с.
6. Ведерников Н.Т. Личность преступника как элемент криминалистической характеристики преступления. *Криминалистическая характеристика преступлений: сб. науч. тр.* Москва: Всесоюз. ин-т по изучен. причин и разраб. мер предупреждения преступности, 1985. С. 76–79.
7. Экологические преступления: квалификация и методика расследования / Гавриш С.В., Грузкова В.Г., Дудников А.Л. и др. ; под ред. В. Е. Коноваловой, Г. А. Матусовского. Харьков: Глобус, 1994. 226 с.
8. Іваниця А.В. Криміналістична характеристика та особливості розслідування вбивств через небережність: дис. ... канд. юрид. наук: 12.00.09. Дніпропетровськ, 2015. – 213 с.
9. Мишин А.В. Расследование поджогов личного имущества граждан. Казань: Изд-во Казан. ун-та, 1991. 128 с.
10. Шепитько В.Ю. Криминалистика: курс лекцій. 2-е изд., перераб. и доп. Харьков: ООО «Одиссей», 2005. 368 с.
11. Валуцкая М.Ю. К вопросу о типологии лиц, совершивших умышленные убийства при отягчающих обстоятельствах. *Вісник Луганського інституту внутрішніх справ МВС України.* 2000. Вип. 2. С. 140.
12. Лускатова Т.О. Розслідування умисних тяжких тілесних ушкоджень, що спричинили смерть потерпілого: дис. ... канд. юрид. наук: 12.00.09. Дніпропетровськ: Дніпроп. держ. ун-т внутр. справ, 2015. 282 с.
13. Ковбаса В.М. Тактичне забезпечення розслідування незаконних заволодінь транспортними засобами, вчинених злочинними угрупованнями: дис. ... канд. юрид. наук: 12.00.09. Дніпропетровськ, 2012. 237 с.
14. Лютий В.В. Криміналістична характеристика та особливості розслідування незаконних заволодінь транспортними засобами, вчинених організованими групами: автореф. дис. ... канд. юрид. наук: 12.00.09. Київ, 2016. 24 с.

Надійшла до редакції 22.06.2018

SUMMARY

Tsybenko O.S. Forensic description of offender's identity committing illegal possession of cars by overcoming protection systems. The forensic description of the person of the offender is investigated, committing illegal possession of cars by overcoming protection systems.

As a result of the generalization of the opinions of scientists on the preliminary study of criminal proceedings, the investigation of the subject of encroachment, the situation, methods and trace of the illicit possession of cars committed to overcome the security systems, we have allowed us to form the

characteristics of the offender.

The person of the offender is mainly a man aged 18-47; a local resident who lives in his or her own home, and in his absence - with relatives, comrades or friends; unmarried; do not judge; does not work and does not study, but in the case of employment performs work that does not require a high level of education; is not registered with a narcologist and a psychiatrist.

Keywords: forensic characteristic of crime, illegal possession of a car, person of the offender, system of protection.

УДК 343.98

Чіпець О.І.[©]

(ГУНП у Дніпропетровській області)

DOI:10.31733/2078-3566-2018-3-167-170

НАУКОВІ ПІДХОДИ ДО ВИЗНАЧЕННЯ СПОСОБІВ НЕЗАКОННОГО ПЕРЕМІЩЕННЯ ВОГНЕПАЛЬНОЇ ЗБРОЇ

Наведено криміналістичну характеристику способів вчинення злочинів, пов'язаних із незаконним переміщенням вогнепальної зброї, як елемент їх криміналістичної характеристики.

Ключові слова: криміналістична характеристика, вогнепальна зброя, незаконне переміщення, спосіб вчинення злочину.

Постановка проблеми. Політичні, соціальні та суспільні процеси, що проходять в Україні, зумовлюють ускладнення криміногенної ситуації. Зростає кількість вчинення злочинів різних категорії, зокрема, проти життя та здоров'я, проти власності, проти громадської безпеки та громадського порядку. Стаття 3 Конституції України визнає людину, її життя і здоров'я, а також її безпеку найвищою соціальною цінністю в Україні. Держава гарантує право людини на життя і здоров'я та право на захист від протиправних посягань, а також право на належні, безпечні і здорові умови праці. В кожній із цих статей Конституції України підкреслено, що забезпечення прав і свобод людини є головним обов'язком держави. Статистичні показники злочинів, що вчиняються з використанням вогнепальної зброї, вибухових речовин і вибухових пристроїв, є невтішними. Майже в кожній державі світу, незалежно від того, чи вона розвинута чи тільки розвивається, спостерігається зростання даної категорії злочинів, збільшується число загиблих та постраждалих у результаті вибухів. За останні роки і в Україні також істотно збільшилася кількість злочинів, що вчиняються із використанням вогнепальної зброї. Головною причиною існування такого стану є недостатній контроль з боку державних правоохоронних органів за обігом вогнепальної зброї. У зв'язку з цим злочини, пов'язані із незаконним переміщенням вогнепальної зброї, є однією із першопричин загрози суспільній безпеці. Усі ці обставини обумовлюють необхідність і важливість науково-теоретичних досліджень щодо способів незаконного переміщення вогнепальної зброї та визначають актуальність й вчасність обраної проблематики.

Аналіз публікацій, в яких започатковано розв'язання даної проблеми. Криміналістичний аналіз й дослідження питань, що стосуються окремих аспектів розглядуваної проблематики, було здійснено у наукових розробках таких науковців: М.О. Асташова, В.І. Барка, О.О. Белякова, В.Ю. Владімірова, Г.Ф. Герєги, О.О. Долгополова, П.А. Дьяконова, О.О. Зарубінського, А.В. Іщенка, С.М. Колотушкіна, Д.С. Коровкіна, А.В. Кофанова, П.Ю. Кравчука, В.М. Ладіна, В.П. Меживого, С.П. Мельниченка, О.В. Мікляєвої, Д.Й. Никифорчука, Я.В. Новак, А.С. Новосад, Б.М. Петренка, В.М. Плєскачевського, О.С. Подшибякіна, І.Г. Поплавського, В.А. Ручкіна, А.В. Семенова, П.П. Смольякова, О.М. Сніцаря, М.Я. Солов'йова, Є.М. Тихонова, А.О. Топоркова, В.С. Шаповалова, М.М. Шульги та ін., які у своїх працях акцентували увагу на проблемах кримінально-правового, кримінологічного, оперативно-розшукового, кримінально-процесуального та криміналістичного характеру протидії кримінальним проявам, що пов'язані із незаконним обігом вогнепальної зброї. Аналіз наукової літератури дозволяє дійти висновку, що переміщення вогнепальної